

Dinsdag 7 maart 2017

1

Wat gaf nieuws scoren toch een heerlijk gevoel: het was spannender dan seks, opwindender dan geld; er kon niets tegenop. Als ze een goed verhaal had gemaakt, voelde dat alsof ze de hoogste bergtop bedwongen had. Zeker als de reacties waren zoals vandaag.

Amy Muller gunde zich geen tijd om te wachten tot de lift naar de redactie zou komen; ze koos het trappenhuis en holde met twee treden tegelijk naar boven. De echo van haar laarzen weerklonk hol tegen de betonnen muren.

Het duurde tot de negende verdieping totdat het opgewonden gevoel van de overwinning was bedaard. Hijgend besteeg ze traptree na traptree. Amy vertraagde haar pas en keek voor de zoveelste keer op haar telefoon. Met haar duim opende ze de website van haar eigen krant. SEKSFOTO'S HARTMAN OPGEDOKEN, was de kop van het eerste verhaal. Eronder stond haar naam. De websites van de andere media brachten hetzelfde nieuws. Ze hadden haar tekst overgenomen en verwezen zonder uitzondering naar haar artikel. Dat moesten ze wel, want haar nieuws viel niet klakkeloos te kopiëren. Niemand had de informatie die zij had. En de foto's al helemaal niet.

Haar wangen waren warm. Die foto's... Hij had het aan zichzelf te danken, hield ze zichzelf voor. De fractievoorzitter van de Gereformeerde Partij Nederland in de Tweede Kamer was

5

betrapt bij een seksuele uitpatting. De foto's die haar krant als eerste publiceerde lieten de politicus zien in innige verstrengeling met twee jonge mannen. Het was des te pikanter omdat het Barry Hartman was, de oersaai en conservatieve politicus die in het verleden homoseksueel gedrag had veroordeeld.

Amy greep de trapleuning en zette haar tocht naar de tiende verdieping voort. Ze dacht aan Hartman en de hoon die hij nu over zich heen kreeg. De godvruchtige politicus stond altijd vooraan om anderen de les te lezen als het ging om gereformeerde normen en waarden, en nu bleek de fractievoorzitter die zelf aan zijn laars te lappen. Het zou haar niet verbazen als de GPN-voorman snel het veld zou ruimen. Hij kwam echt niet weg met een mea culpa of een uithaal naar de sensatiepers. En wat de foto's betreft: geen idee hoe haar bron Simon deze keer aan zijn informatie kwam. Waarschijnlijk had iemand – misschien hijzelf – nog een appeltje met Hartman te schillen. Voor haar verhaal maakte het niet uit. Dat stond als een huis.

Met haar toegangspas opende Amy de zware glazen deur. Ze liep de lichte en ruime redactieruimte in. Het ochtendlicht wierp lange schaduwen op de bureaus. Ze genoot nog altijd van de prachtige werkplek die zo'n mooi uitzicht bood op de skyline van Rotterdam. Zeker als ze zo vroeg was als vandaag en er nog bijna niemand op de redactie was.

Bij de postvakken lag een stapel verse kranten. Op de voorpagina stond de opzienbarende foto die ze had bemachtigd: Hartman in zwembroek en met ontbloot bovenlijf tussen de twee jonge mannen op een loungebank bij een zwembad. Een van de jongens kuste zijn buik. Hartman schonk hem een verteerde blik. Binnen in de krant stonden meer beelden, allemaal gemaakt met een telefoon. Ondanks de matige kwaliteit lieten die niets aan de verbeelding over. Delen van de foto's waren geblurd. De krant werd ook aan de keukentafel gelezen en niet iedereen hield van gezwollen geslachtsdelen bij zijn haverhout.

Bij de koffiemachine bekeek Amy op haar telefoon nog eens

de websites van de concurrerende kranten, de nieuwssites en de vakbladen die haar scoop vermeldden. Dat was mooi. Heel mooi. Leunend tegen het aanrecht en blazend in haar hete koffie, bleef ze nog even nagenieten. Soms was haar werk zo simpel. En zo bevredigend. Er waren nare klusjes, taken die ze deed omdat het moest, maar dit was pas echt leuk. Iedereen tevreden. Nou ja, behalve de hoofdpersoon van haar verhaal dan. Maar die had erom gevraagd.

‘Amy? Amy, mag ik er even bij?’

Amy draaide zich om. Achter haar kwam met een bleek gezicht haar chef Josine van Dam de keuken in gesneld. Ze had haar linkerhand voor zich uitgestrekt. Met de rechter ondersteunde ze haar gewonde lichaamsdeel, zachtjes vloekend. De mouw van haar wollen jas en haar handen zaten onder het bloed. Amy zette haar koffie op het aanrecht en pakte de pols van de nieuwschef om de wond te kunnen bekijken.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Gevallen in de parkeergarage. Het was glad. Met mijn hand probeerde ik de val te breken, maar net op die plek lag glas. Het is niet zo erg, hoor.’ De nieuwschef trok haar hand terug.

‘Ga hier even zitten,’ zei Amy. ‘Leg je arm maar op tafel. Ik ben in drie tellen terug.’

Ze rende naar de receptie, waar de EHBO-koffer hing, en keerde ermee terug naar de keuken. Vervolgens gaf ze haar chef opdracht overeind te komen, waste de hand bij de kraan, depte de wond met een steriel gaasje en bracht een snelverband aan.

‘Ik hoop dat er geen vuil in zit. Anders moet je toch even een tetanusprik halen,’ zei Amy toen ze het verband controleerde. Er was weer wat kleur op Josines wangen gekomen, zag ze.

‘Dank je wel. Toch wel handig, iemand die daarmee overweg kan.’ Josine stond op en wees naar de koffer met pleisters en snelverbanden.

‘Je moet alleen nog even je mouw afspoelen. Anders krijg je dat bloed er niet meer uit.’

‘Dat komt vanavond wel.’ Haar chef klonk ineens weer zakelijk.
‘Koffie?’ vroeg Amy. Ze bloosde.

‘Ik pak zelf wel. Dank je.’

Josine wilde de gezagsverhouding weer in balans brengen, voelde Amy. Zij was de verslaggever die net een jaar in dienst was, Josine de ervaren chef.

Amy liep de redactie op. De enkele collega die wel aanwezig was, zat ingespannen te werken. Amy vond het prettig om als een van de eersten aan te komen, of het nou bij een vergadering was of een feestje. Op die manier moesten anderen naar haar toe komen. In de periode dat ze nu voor de krant werkte, was het bijna altijd gelukt om vroeg te arriveren. Dat was niet zo heel moeilijk, want ze hoefden pas rond halftien te beginnen en de meeste journalisten waren niet zo matineus.

Amy startte haar laptop en meldde zich aan bij het redactiesysteem. Haar telefoon gaf een vertrouwde ping. Ze opende de berichtenservice en glimlachte. De adjunct-hoofdredacteur, met een compliment. Het was voor het eerst dat Jack de Winter de moeite nam een bericht te sturen over haar werk.

‘Hé, Muller. Wat zit jij te grijnzen?’

Amy voelde de warmte opstijgen vanuit haar buik. Binnen een mum van tijd gloeiden haar wangen en haar hals.

‘Goed verhaal, man.’ Met een zwaai gooide Florian Hemelrijk zijn jack op het bureau tegenover dat van Amy.

‘Dank je,’ mompelde ze, en ze richtte haar blik op haar scherm. Ze haatte het dat ze zo verlegen werd als hij in de buurt was. Hij was een collega aan wie Josine altijd veel vrijheid gaf, omdat hij altijd goede stukken maakte. En omdat hij altijd aan het werk leek. Ook in het weekend maakte hij vaak stukken. Florian was bovendien een knappe vent en veel vrouwelijke collega’s vonden hem sexy. Amy zag Josine soms goedkeurend naar hem kijken. Hij kreeg bij haar alles voor elkaar.

‘Hoe doe je dat toch? Je zit hier altijd zo’n beetje te hakkelen en te stamelen, maar ondertussen schud je het ene na het ande-

re geweldige verhaal uit je mouw. Nog prachtig geschreven ook.'

Amy had die vraag van Florian wel verwacht. Ze moest uitleg geven en de spanning sneed haar de adem af. Ze sprong op uit haar stoel.

'Wil jij ook koffie? Ik haal wel even iets voor je.'

Florian pakte haar arm toen ze langs zijn bureau liep.

'Ik plaag je maar. Het is hartstikke goed wat je doet. Doe mij trouwens maar een latte. Ik heb een beetje last van mijn maag. Zware nacht gehad. Ga je volgende keer mee? Ik wil jou ook wel eens op de tafels zien dansen.'

Amy schudde zich los en wendde haar blik af. Bij de koffiemachine tuimelden haar gedachten over elkaar heen. Ze pakte werktuiglijk een beker en drukte de juiste knoppen in. Intussen probeerde ze een goed antwoord te formuleren op de vraag die haar zojuist was gesteld. Het was alleen maar logisch dat Florian nieuwsgierig was; dat trekje zat bij iedereen op de redactie in de genen. Maar ze mocht hem niet wijzer maken dan nodig. En dan ook nog dat flirterige gedrag van hem. Ze wist niet hoe ze daarop moest reageren. Meende hij dat nou, of was het allemaal een grap voor hem? Hij kon toch iedereen krijgen? Pas op het moment dat ze terugkeerde op de redactie, had ze haar kalmte hervonden.

'Alsjeblieft. Een latte. Hoe was je avond?'

'Dank je wel. O, gisteravond. Ja, dat was een gekkenhuis. Ik weet niet eens hoe ik thuis ben gekomen. Wel alleen, geloof ik. Tenminste, er lag vanochtend niemand naast me. Vreemd, want normaal staan ze in de rij om met me mee te gaan.' Hij lachte om zijn eigen grap.

Amy verstopte zich weer achter haar beeldscherm, maar Florian boog zich voorover.

'Het was zo kicken gisteravond. Ik had toch verteld dat we een soort reünietje hadden van de middelbare school?'

'Ja, dat vertelde je.' Het was een goede zet geweest om over zijn stapavond te beginnen, besepte Amy.

'We zijn in een bar terechtgekomen die nog open is als alle an-

dere dicht zijn. De naam kan ik me niet meer herinneren. De types die daar rondliepen! Te vaag gewoon. Nou ja, wij waren zelf natuurlijk ook niet helemaal fris meer. Maar echt, op een gegeven moment stond er een dik wijf op de dansvloer. Zó'n reet! En maar tegen al die dronken mannen op rijden. We stonden eromheen te lachen en te juichen en zo. Toen viel ze. Echt een enorme klap. Ik heb nog nooit zo gelachen. Die benen!' Florian schoot in de lach. 'Echt, man. Wat een wijf!'

'Grappig.'

Amy klikte net haar mail open toen Florian zijn hoofd opnieuw om het computerscherm stak. Ze had geen andere keus dan zijn blik te beantwoorden. Florian Hemelrijk was niet te negeren.

'Even serieus: hoe kom je aan al die schitterende verhalen? Via je moeder of zo?'

Dat was onder de gordel. Haar moeder was al tijden niet meer in staat om te werken. Amy hield zich op de vlakte, maar had Florian het liefst een dreun verkocht.

'Wie weet.'

'Je hoeft heus niet alles te vertellen. Maar ik ben wel benieuwd van wie je het verhaal van vanmorgen hebt.'

'Ik wilde net zeggen...'

'Goedemorgen!' De stem van Josine klonk schor. Kennelijk was ze een sigaret gaan roken tegen de schrik. Ze gooide haar tas op de grond en een pakje sigaretten belandde op haar bureau. Amy bedankte haar chef in stilte voor haar timing. Nu hoefde ze er voorlopig niet over na te denken hoe ze Simon buiten haar gesprek met Florian kon houden.

'Goedemorgen,' antwoordde Amy.

'Zo, goedemorgen, wat heb jij gedaan?' Florian wees op Josines hand.

'O, niks. Schaafwondje.' Bruusk schoof Josine een stapel kranten op haar bureau opzij. Met haar blik waarschuwde ze Amy geen heisa te maken over haar valpartij. Ze klikte haar laptop

in het docking station en typte routineus haar naam en wachtwoord in.

‘Zo.’ Ze keek op van haar scherm. ‘Goede primeur had je, Amy. Waar haal je al die verhalen toch vandaan?’

2

Josine keek Amy vriendelijk aan. Florian had zijn hoofd nieuwsgierig om zijn scherm gestoken. Amy schoof op haar stoel. De vraag over de herkomst van haar verhaal maakte haar ongemakkelijk. Gisteren, toen ze de informatie had gekregen, had ze vrijwel niets losgelaten over het seksschandaal rond Hartman. Het had heel lang geduurd voordat ze de foto’s had ontvangen. Dat gebeurde pas na zeven uur, toen de meeste collega’s al naar huis waren. Op dat moment wist ze definitief dat ze kon publiceren; daarvoor had het verhaal op losse schroeven gestaan. De beelden waren essentieel. De onzekerheid over de vraag of ze die op tijd zou krijgen gaf Amy de ruimte om zich de hele middag op de vlakke te houden. Maar nu haar chef zo aandrong leek ze er niet meer onderuit te kunnen om een tipje van de sluier op te lichten.

‘Ik hoorde erover via een vriendin van een vriendin. Iemand die op het Binnenhof werkt.’

‘Een ambtenaar zeker?’

Amy knikte. Simon Kramer was geen ambtenaar, voor zover zij wist, maar het voorzetje van Josine was te aantrekkelijk om te laten schieten. Josine leek nog iets te willen vragen, maar Amy’s telefoon ging over. Met een blik die te kennen gaf dat ze dit gesprek echt moest aannemen, pakte ze haar telefoon op. Het was haar vader, maar dat hoefde niemand te weten.

‘Met Amy Muller,’ zei ze zo zakelijk mogelijk. Snel liep ze naar een stilteruimte waarin verslaggevers zich konden afzonderen om in alle rust te werken.

‘Dag lieverd. Met je vader.’

Amy sloot de deur achter zich. ‘Hoi pap. Heb je mijn verhaal gezien?’

‘Ja, prachtig. Hoe is het met je?’

‘Super. Goed hè, van dat verhaal? Mazzeltje. Heeft mama het al gezien?’ Ze voelde een knoop in haar maag als ze aan haar ouders dacht.

‘Prima. Luister, kom je vanavond hier eten? Mama zou het heel fijn vinden om je weer eens te zien. Ze zegt het natuurlijk niet, maar ik zie het aan haar. Toen ik vanmorgen je stuk voorlas...’

Het was voor Patrick Muller niet nodig om zijn zin af te maken. Amy begreep precies hoe het was gegaan. Haar ouders lieten geen gelegenheid voorbijgaan om haar te vertellen hoe trots ze op haar waren. Uit alles bleek hoe blij ze waren dat ze zich zo snel had ontwikkeld in haar vak en dat ze als beginnend journalist al zoveel had bereikt. In die loftuitingen klonk door hoe knap ze het vonden dat hun verlegen dochter haar beroep met zoveel verve uitoefende.

‘Goed, papa.’ Ze dacht aan de follow-up die ze wilde maken over Hartman, maar waarvoor ze nog geen enkel aanknopingspunt had.

‘Lukt het wel? Als je het te druk hebt, moet je het zeggen, hoor.’

In de praktijk liet Amy bij het gros van de afspraken verstek gaan. Het was moeilijk om plannen te maken als verslaggever. Het kwam vaak voor dat ze een telefoontje kreeg van de krant nét als ze met haar ouders aan tafel wilde gaan. Soms had een eindredacteur een vraag en konden ze de maaltijd snel hervatten, maar vaker moest ze haar laptop weer openklappen om het verhaal te herschrijven. Of ze kreeg het verzoek een extra kader te maken, of een versie te leveren voor de site. Sinds de krant online leidend was maakten de verslaggevers nog langere dagen dan ervoor.

‘Ik denk dat dat wel moet lukken.’ Ze verlangde naar het eten van thuis. ‘Wat maak je?’

‘Ik dacht aan boerenkool. Dat vind jij toch ook lekker?’

‘Heerlijk. Ik hou je wel op de hoogte, oké?’

Ze sloten hun gesprek af. Amy liep de redactie op. Verderop was Florian verdiept in een krant en Josine was in gesprek met Jack de Winter. Uit de manier waarop ze stond te slijmen, af en toe hysterisch lachend, maakte Amy op dat ze makkelijk kon ontsnappen zonder dat haar chef haar zou zien. Jack liet zich het gevlei zo te zien welgevallen. De bebaarde veertiger liet Josine geamuseerd het woord doen, leunend tegen een bureau waarop stapels papieren lagen.

Amy stak de redactievloer over naar de keuken en tapte nog een koffie. Op haar telefoon checkte ze het mailaccount dat ze speciaal voor het contact met Simon had aangemaakt. Er waren geen nieuwe berichten binnengekomen. Ze had ook geen gemiste oproepen. De koffieautomaat gaf met een korte piep aan dat ze de beker kon pakken. Met de koffie in de hand overwoog ze een moment haar jas te pakken, want het was een koude dag, maar dan moest ze terug naar het bureaublok. Liever wilde ze dat haar collega's hun conversatie van eerder vergaten.

De wind blies door haar kleding toen Amy de deur naar het dakterras opende, de enige plek waar ze ongezien kon bellen. Ze had het immense terras ontdekt in haar eerste week bij de krant, toen ze zich had teruggetrokken in het trappenhuis omdat zoveel mensen haar aanspraken. Al die belangstelling was haar naar de strot gevlogen. Haar therapeut had haar geleerd haar ademhaling weer onder controle te krijgen: diep, laag in je buik, in plaats van hoog in je borst. Amy legde haar hand net onder haar navel en ademde een paar seconden door haar mond uit voordat ze door haar neus inademde. Na enkele ogenblikken voelde ze zich rustig genoeg om Simon te bellen. Ze koos zijn nummer, dat ze had opgeslagen onder ‘tandarts’.

De telefoon ging over. Simon nam direct op.

‘Ha, Amy. Ik heb nog niets voor je. Even geduld.’

Hij klonk gehaast. Voordat ze kon antwoorden had hij alweer

opgehangen. Shit. Amy huiverde. De wind was echt koud. Daar kon de gloeiend hete koffie niets aan veranderen. Ze warmde haar handen aan de beker en nam een paar slokken. Moest ze hier blijven? Dat 'even' van Simon kon wel een paar uur duren. Ze slofte de trap af naar de redactie. Bij de binnenlandredactie waren veel bureaus nu bezet.

'Ah, daar ben je. Ik ga ervan uit dat je vandaag weer inzetbaar bent voor andere verhalen?' zei Josine. 'Ik sprak net even met Jack. Die zei dat Parlement de reacties verzamelt op het stuk over Hartman. Het is heel druk vanwege de verkiezingen, maar zij zitten dicht bij alle politici. Ze hoeven alleen maar rond te lopen om iemand aan te schieten.'

Daar zat ze niet op te wachten, dat de adjunct haar plannen saboteerde. 'Kan ik niet proberen om...'

'Ik denk dat je beter hier even naar kunt kijken.' Josine plukte een krant uit de stapel. 'De andere kranten schrijven allemaal over de schoolprestaties van het jongste prinsesje. Ze schijnt nogal pienter te zijn. Kijk eens of je daar iets van kunt maken voor morgen. Om de een of andere reden hebben we dit gisteren gemist. Kijk maar of je er nog een draai aan kunt geven.'

'Oké. Ik kijk ernaar.'

Amy aarzelde. Zou ze Josine vertellen over haar plan om een follow-up te maken over de rel met Hartman? Misschien moest ze zich even gedeisd houden. Josine was inmiddels verdiept in een artikel op haar beeldscherm. Iets met moslims, zo te zien. Amy had geen argumenten om een opdracht van haar chef te weigeren, dus opende ze haar browser. Dan maar die prinses. Ze las alle berichten en zette enkele telefoontjes uit bij de school van de prinses, de Rijksvoorlichtingsdienst en de ouderraad van de school. Ze was zo verdiept in het Wassenaarse meisje dat ze opschrok toen er een sms'je binnenkwam. Het was van Simon en bevatte drie woorden: 'Check je mail.'